TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2017. gada 14. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Sabiedrību tiesības – Direktīva 2009/101/EK – 2. pants un 6.–8. pants – Direktīva 2012/30/ES – 19. un 36. pants – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 20., 21. un 51. pants – No darba līguma izrietošu prasījumu piedziņa – Tiesības tajā pašā tiesā celt prasību pret sabiedrību un tās vadītāju kā pret atbildīgo personu un kā pret personu, kura ir solidāri atbildīga par sabiedrības parādiem

Lieta C-243/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Juzgado de lo Social n. 30 de Barcelona* (Barselonas Darba un sociālo lietu tiesa Nr. 30, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 14. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 27. aprīlī, tiesvedībā

Antonio Miravitlles Ciurana,

Alberto Marina Lorente,

Jorge Benito García,

Juan Gregorio Benito García

pret

Contimark SA,

Jordi Socías Gispert.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*] (referents), tiesneši K. Vajda [*C. Vajda*], E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs I. Illēši [*I. Illéssy*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2017. gada 26. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *A. Marina Lorente* vārdā – *J. García Vicente, abogado,*

* Tiesvedības valoda – spāņu.

– Spānijas valdības vārdā – *A. Gavela Llopis*, pārstāve,

– Eiropas Komisijas vārdā – *J. Rius* un *H. Støvlbæk*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 26. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīvas 2009/101/EK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām [EKL] 48. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (OV 2009, L 258, 11. lpp.), 2. un 6.–8. panta interpretāciju, Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Direktīvas 2012/30/ES par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko saistībā ar akciju sabiedrību veidošanu un to kapitāla saglabāšanu un mainīšanu dalībvalstis prasa no sabiedrībām [LESD] 54. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses (OV 2012, L 315, 74. lpp.), 19. un 36. panta interpretāciju, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 20., 21. un 51. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts *Antonio Miravitlles Ciurana*, *Alberto Marina Lorente*, *Jorge Benito García* un *Juan Gregorio Benito García* tiesvedībā pret *Contimark SA*, kā arī tās vadītāju *Jordi Socías Gispert* par neizmaksāto darba algu un citu piemaksu, ko šai sabiedrībai bija piespriests viņiem maksāt, piedziņu.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2009/101

3 Direktīva 2009/101 tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 14. jūnija Direktīvu (ES) 2017/1132 attiecībā uz sabiedrību tiesību dažiem aspektiem (OV 2017, L 69, 46. lpp.). Ar pamatlietu saistīto faktu laikā joprojām bija piemērojama Direktīva 2009/101.

4 Direktīvas 2009/101 preambulas 1. un 2. apsvērumā bija noteikts:

"(1) Padomes Pirmā direktīva 68/151/EEK (1968. gada 9. marts) par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses [(OV 1968, L 65, 8. lpp.)], ir vairākkārt būtiski grozīta [..]. Skaidrības un praktisku iemeslu labad būtu lietderīgi veikt minētās direktīvas kodifikāciju.

(2) Lai nodrošinātu trešo personu interešu aizsardzību, ir īpaši svarīgi koordinēt valstu noteikumus, kas attiecas uz akciju sabiedrību vai citu sabiedrību ar ierobežotu atbildību atklātību, saistību, kuras tās uzņēmušās, spēkā esamību un sabiedrību atzīšanu par neesošām."

5 Šīs direktīvas 2. pantā bija paredzēts:

"Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka 1. pantā minēto sabiedrību atklātības pienākums attiecas vismaz uz šādiem dokumentiem un ziņām:

a) dibināšanas dokuments un statūti, ja tie ir atsevišķā dokumentā;

b) visi a) apakšpunktā minēto dokumentu grozījumi, ieskaitot sabiedrības darbības termiņa pagarināšanu;

c) pilnīgs dibināšanas dokumenta vai statūtu teksts ar jaunākajiem grozījumiem pēc katras dibināšanas dokumenta vai statūtu grozīšanas;

d) iecelšana amatā, atbrīvošana no amata un sīkas ziņas par personām, kas kā saskaņā ar likumu noteikta amatpersona vai kā kādas struktūras locekļi:
   i) ir pilnvarotas pārstāvēt sabiedrību darījumos ar trešām personām un tiesā; no atklātībai nodotajām ziņām ir jābūt skaidram, vai personas, kas ir pilnvarotas pārstāvēt sabiedrību, to var darīt atsevišķi vai tām ir jārīkojas kopīgi,
   ii) piedalās sabiedrības pārvaldē, uzraudzībā vai kontrolē;

e) vismaz reizi gadā – parakstītā kapitāla apjoms, ja dibināšanas dokumentā vai statūtos ir minēts reģistrētais kapitāls, ja vien kapitāla pieaugums nerada vajadzību izdarīt grozījumus statūtos;

f) grāmatvedības dokumenti katram finanšu gadam, kas jāpublicē saskaņā ar [Padomes 1978. gada 25. jūlija Ceturto direktīvu 78/660/EEK, kas pamatojas uz Līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktu un attiecas uz noteiktu veidu sabiedrību gada pārskatiem (OV 1978, L 222, 11. lpp.), Padomes 1983. gada 13. jūnija Septīto direktīvu 83/349/EEK, kas pamatojas uz Līguma 54. panta 3. punkta g) apakšpunktu un attiecas uz konsolidētajiem pārskatiem (OV 1983, L 193, 1. lpp.), Padomes 1986. gada 8. decembra Direktīvu 86/635/EEK par banku un citu finanšu iestāžu gada pārskatiem un konsolidētajiem pārskatiem (OV 1986, L 372, 1. lpp.) un Padomes 1991. gada 19. decembra Direktīvu 91/674/EEK par apdrošināšanas uzņēmumu gada pārskatiem un konsolidētajiem pārskatiem (OV 1991, L 374, 7. lpp.)];

g) sabiedrības juridiskās adreses maiņa;

h) sabiedrības darbības izbeigšana;

i) jebkurš tiesas nolēmums par sabiedrības atzīšanu par neesošu;

j) likvidatoru iecelšana, sīkas ziņas par viņiem un viņiem piešķirtās pilnvaras, ja vien šādas pilnvaras skaidri un nepārprotami neizriet no tiesību aktiem vai sabiedrības statūtiem;

k) likvidācijas pabeigšana un dalībvalstīs, kurās sabiedrību izslēgšana no uzņēmumu reģistra rada juridiskas sekas, – šādas izslēgšanas fakts."

6 Saskaņā ar minētās direktīvas 6. pantu:

"Katra dalībvalsts nosaka, kuras personas veic formalitātes, kas saistītas ar atklātību."

7 Šīs pašas direktīvas 7. pants bija formulēts šādi:

"Dalībvalstis nosaka attiecīgus sodus vismaz šādos gadījumos:

a) atklātībā nav nodoti grāmatvedības dokumenti, kā noteikts 2. panta f) punktā;

b) tirdzniecības dokumentos vai sabiedrības tīmekļa vietnē nav norādītas 5. pantā paredzētās obligāti sniedzamās ziņas."

8 Direktīvas 2009/101 8. pantā bija paredzēts:

"Ja dibināmās sabiedrības vārdā, pirms tā ieguvusi juridiskas personas statusu, ir veikta kāda darbība un ja sabiedrība neuzņemas saistības, kas izriet no šādas darbības, attiecīgo darbību veikušās personas par to ir neierobežoti solidāri atbildīgas, ja vien nav noteikts citādi."

Direktīva 2012/30

9 Arī Direktīva 2012/30 tika atcelta ar Direktīvu 2017/1132. Ar pamatlietu saistīto faktu laikā joprojām bija piemērojama Direktīva 2012/30.

10 Direktīvas 2012/30 preambulas 3. apsvērumā bija noteikts:

"Lai nodrošinātu līdzvērtīgu obligātās aizsardzības līmeni gan akciju sabiedrību akcionāriem, gan to kreditoriem, ir īpaši svarīgi koordinēt valstu noteikumus attiecībā uz šādu sabiedrību veidošanu un to kapitāla saglabāšanu, palielināšanu vai samazināšanu."

11 Minētās direktīvas 19. pantā bija paredzēts:

"1. Ja parakstītajā kapitālā radušies ievērojami zaudējumi, jāsasauc akcionāru kopsapulci dalībvalstu tiesību aktos noteiktajos termiņos, lai nolemtu, vai sabiedrību likvidēt vai veikt citus pasākumus.

2. Zaudējumu apjomu, kas uzskatāms par ievērojamu 1. punkta nozīmē, dalībvalstu tiesību aktos nevar noteikt lielāku par pusi no parakstītā kapitāla."

12 Atbilstoši minētās direktīvas 36. pantam:

"1. Parakstītā kapitāla samazināšanas gadījumā vismaz tie kreditori, kuru prasījumi ir radušies pirms kapitāla samazināšanas lēmuma publicēšanas, ir tiesīgi vismaz uz nodrošinājumu par prasījumiem, kuriem termiņš nav iestājies līdz minētās publikācijas dienai. Dalībvalstis nevar atteikt šādas tiesības, ja vien kreditoram nav attiecīgas aizsardzības vai ja vien šāda aizsardzība nav nepieciešama, ņemot vērā sabiedrības aktīvus.

Dalībvalstis paredz nosacījumus, kā īstenot pirmajā daļā paredzētās tiesības. Jebkurā gadījumā dalībvalstis nodrošina, ka kreditoriem ir ļauts griezties attiecīgā administratīvā vai tiesu iestādē atbilstīgas aizsardzības iegūšanai, ja viņi var ticami pierādīt, ka parakstītā kapitāla samazināšanas dēļ viņu prasījumi ir apdraudēti un ka no sabiedrības nav saņemta nekāda atbilstīga aizsardzība.

2. Dalībvalstu tiesību aktos paredz arī vismaz to, ka samazināšana nav spēkā vai ka maksājumi akcionāriem nav izdarāmi, kamēr kreditori nav saņēmuši tiem pienākošos maksājumus vai ja tiesa ir nolēmusi, ka to pieteikumi nav pieņemami.

3. Šo pantu piemēro, ja parakstītā kapitāla samazināšana izraisa pilnīgu vai daļēju atteikšanos izdarīt akcionāru ieguldījumu bilances maksājumus."

Spānijas tiesības.

13 *Ley de Sociedades de Capital* (Likums par kapitālsabiedrībām), kas apstiprināts ar 2010. gada 2. jūlija *Real Decreto Legislativo 1/2010* (Karaļa leģislatīvais dekrēts Nr. 1/2010) (turpmāk tekstā – "Likums par sabiedrībām"), 236. pantā "Atbildības piemērošanas un paplašināšanas gadījumi attiecībā uz personām" ir noteikts:

"1. Sabiedrības vadītāji ir atbildīgi sabiedrības, tās dalībnieku un kreditoru priekšā par kaitējumu, kas radies prettiesisku vai statūtiem neatbilstošu darbību vai bezdarbības dēļ vai kas izriet no pienākumu, kuri saistīti ar viņu amatu, neizpildes [..].

2. Sabiedrības vadītājus no atbildības nekādā ziņā neatbrīvo apstāklis, ka aktu vai vienošanos, kas rada kaitējumu, ir pieņēmusi, apstiprinājusi vai ratificējusi kopsapulce.

[..]"

14 Saskaņā ar šī likuma 237. pantu "Atbildības solidārais raksturs":

"Visi sabiedrības pārvaldes struktūras locekļi, kuri ir pieņēmuši lēmumu vai veikuši darbību, kas rada kaitējumu, ir solidāri atbildīgi, izņemot tos, kuri var pierādīt, ka nezināja par šādu lēmumu vai darbību esamību, nebūdami iesaistīti ne to pieņemšanā, ne veikšanā, vai, ja viņi par tādiem zināja, darīja visu, kas pienākas, lai novērstu kaitējumu, vai ja viņi skaidri iestājās pret minēto lēmumu vai darbību."

15 Saskaņā ar minētā likuma 238. panta 1. punktu "Sabiedrības prasība sakarā ar atbildību":

"Prasību pret vadītājiem sakarā ar atbildību ceļ sabiedrība, pamatojoties uz iepriekšēju kopsapulces lēmumu, kas var tikt pieņemts pēc jebkura sabiedrības dalībnieka lūguma [..]."

16 Šā likuma 241. pantā "Individuāla prasība sakarā ar atbildību" ir noteikts:

"Pastāv iespēja celt prasības par zaudējumu atlīdzību, kas pienākas sabiedrības dalībniekiem vai trešajām personām sakarā ar vadītāju rīcību, kura tieši kaitē to interesēm."

17 Tā paša Likuma par sabiedrībām 362. pantā "Darbības izbeigšana tiesību aktos vai statūtos noteikta pamata dēļ" ir noteikts:

"Kapitālsabiedrības darbība tiek izbeigta, ja kopsapulce vai ar tiesas lēmumu pienācīgi konstatē ar tiesību aktiem vai statūtiem pamatotu darbības izbeigšanas pamatu."

18 Saskaņā ar minētā likuma 363. panta 1. punktu "Darbības izbeigšanas pamati":

"Kapitālsabiedrības darbība ir jāizbeidz:

a) ja tiek izbeigtas darbības, kas veido sabiedrības mērķi. Darbība tiek uzskatīta par izbeigtu, ja bezdarbības periods bijis ilgāks par vienu gadu;

[..]

e) ja zaudējumu dēļ sabiedrības neto aktīvi ir samazinājušies līdz summai, kas ir mazāka par pusi no pamatkapitāla, ja vien tas netiek palielināts vai samazināts pietiekamā apjomā un ja nav iestājusies situācija, ka jāpiesaka maksātnespēja.

[..]"

19 Minētā likuma 365. panta "[Sapulces] sasaukšanas pienākums" 1. punktā ir noteikts:

"Sabiedrības vadītāji divu mēnešu laikā sasauc kopsapulci, lai tā lemtu par darbības izbeigšanu vai sabiedrības maksātnespējas gadījumā – par bankrota procedūras uzsākšanu.

[..]"

20 Minētā likuma 367. panta 1. punktā "Vadītāju solidārā atbildība" ir noteikts:

"Vadītāji, kuri divu mēnešu laikā neizpilda pienākumu sasaukt kopsapulci, lai tā attiecīgā gadījumā lemtu par darbības izbeigšanu, kā arī vadītāji, kuri nepieprasa darbības izbeigšanu tiesas ceļā vai attiecīgā gadījumā divu mēnešu laikā no datuma, kurā bija paredzēta kopsapulces tikšanās, ja tā nenotika, vai no datuma, kad kopsapulce sanāca, ja tika pieņemts lēmums pret darbības izbeigšanu, nepiesaka maksātnespēju, ir solidāri atbildīgi par sabiedrības saistībām pēc tam, kad ir radies likumīgais pamats darbības izbeigšanai.

[..]"

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

21 *Contimark* ir akciju sabiedrība, kuras vienīgais vadītājs bija *J. Socías Gispert*. 2012. un 2013. gadā tā cieta zaudējumus un 2013. gada otrajā pusgadā izbeidza savu darbību.

22 Prasītāji pamatlietā ir bijušie *Contimark* darbinieki, un ar *Juzgado de lo Social de Barcelona* (Barselonas Darba un sociālo lietu tiesa, Spānija) spriedumiem šai sabiedrībai bija piespriests viņiem izmaksāt pēc viņu darba līgumu laušanas neizmaksātās algas un piemaksas. Ņemot vērā *Contimark* maksātnespēju un algu garantijas maksimālo apmēru, viņu prasījumi netika apmierināti pilnībā.

23 Vēlākā procedūrā par šo spriedumu izpildi prasītāji pamatlietā iesniedzējtiesā, *Juzgado de lo Social nº30 de Barcelona* (Barselonas Darba un sociālo lietu tiesa Nr. 30), cēla blakusprasību par atbildību pret *J. Socías Gispert* viņa kā *Contimark* vadītāja statusā, lai viņš tiktu atzīts par solidāri atbildīgu par Likumā par sabiedrībām paredzēto pienākumu neizpildi, līdz ar šo sabiedrību, par atlikušo viņiem maksājamo summu samaksu. Viņi norāda uz *J. Socías Gispert* atbildību par to, ka viņš nav sasaucis *Contimark* akcionāru kopsapulci, lai tā balsotu par darbības izbeigšanu vai maksātnespējas procedūras uzsākšanu, kaut arī šī sabiedrība 2012. un 2013. gadā bija cietusi ievērojamus zaudējumus.

24 Iesniedzējtiesa norāda, ka saskaņā ar *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) judikatūru tai nav jurisdikcijas skatīt prasības par akciju sabiedrību vadītāju atbildību. Atbilstoši šai judikatūrai personas, kurām ir tiesības prasīt darba samaksas prasījumu samaksu, nevar vērsties *Juzgado de lo Social* (Darba un sociālo lietu tiesa) ar prasību par to, lai vienlaikus tiktu apmierināti viņu prasījumi pret tos nodarbinājušo komercsabiedrību un tās vadītājs tiktu atzīts pat solidāri atbildīgu par šiem prasījumiem. Pretēji citiem šīs sabiedrības kreditoriem viņiem sākumā būtu jāvēršas *Juzgado de lo Social* (Darba un sociālo lietu tiesa) par viņu prasījumu atzīšanu un pēc tam – kompetentā civillietu vai komerclietu tiesā, lai tā izskatītu pret šīs sabiedrības vadītāju celtu prasību par solidāru atbildību.

25 Iesniedzējtiesa piebilst, ka Likumā par sabiedrībām ir paredzēta šo vadītāju atbildība Direktīvu 2009/101 un 2012/30 tiesību normās paredzēto pienākumu neizpildes gadījumā. Konkrētāk, ar šā likuma 367. pantu par vadītāju solidāro atbildību ir domāts valsts tiesībās transponēt Direktīvas 2012/30 19. pantu. Tādējādi šī tiesa uzskata, ka uz šo atbildību attiecas šīs direktīvas un ka *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) judikatūra varētu būt pretrunā šīm direktīvām, tās lasot Hartas 20. un 21. pantā nostiprināto vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu gaismā, jo ar to

kreditoriem, kuru prasījums izriet no darba līguma, attiecībā uz tiesību īstenošanu celt šādu prasību par atbildību tiek uzlikts pienākums vērsties citā tiesā, kas nav tā pati tiesa, kura ir kompetenta atzīt viņu prasījumu.

26 Šajos apstākļos *Juzgado de lo Social nº30 de Barcelona* (Barselonas Darba un sociālo lietu tiesa Nr. 30) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai, pamatojoties uz Direktīvu 2009/101 un Direktīvu 2012/30, kuras tostarp Spānijas tiesībās ir transponētas ar [Likuma par sabiedrībām] 236.–238., 241. un 367. pantu, komercsabiedrības kreditors, kurš Spānijas kompetentajā tiesā – darba un sociālo lietu tiesā – piesaka savus no darba līguma izrietošos prasījumus, ir tiesīgs vienlaikus tajā pašā tiesā izvirzīt tiešu prasību pret uzņēmumu par darba tiesisko attiecību parādsaistībām un kumulatīvi, pamatojoties uz šajās direktīvās, kuras transponētas ar [Likumu par sabiedrībām], noteikto ar komercdarbību saistīto pienākumu neizpildi, prasību pret fizisku personu – sabiedrības vadītāju kā personu, kura ir solidāri atbildīga par sabiedrības parādiem?

2) Vai [..] *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) [..] judikatūra [..] pārkāpj Direktīvas 2009/101 2. un 6.–8. pantu un Direktīvas 2012/30 19. un 36. pantu, nosakot, ka Spānijas darba un sociālo lietu tiesas attiecībā uz prasījumiem, kuri izriet no darba līguma, nevar tieši piemērot šajās direktīvās, kuras transponētas ar [Likuma par sabiedrībām] 236.–238., 241., 367. un citiem pantiem, komercsabiedrību kreditoriem paredzētās garantijas, ja šo komercsabiedrību galvenie atbildīgie – fiziskās personas – nav izpildījuši Direktīvā 2009/101 un Direktīvā 2012/30, kuras transponētas ar [Likumu par sabiedrībām], noteiktās formālās prasības par sabiedrības pamatdokumentu nodošanu atklātībā?

3) Vai [..] *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) [..] judikatūra [..] pārkāpj H*art*as 20. un 21. pantu saistībā ar 51. pantu, liekot kreditoram – darba ņēmējam, kura prasījums izriet no darba līguma, celt divas prasības – vispirms darba un sociālo lietu tiesā, lai panāktu no darba tiesiskajām attiecībām izrietošu prasījumu pret uzņēmumu atzīšanu, un pēc tam – civillietu/komerclietu tiesā, lai konstatētu sabiedrības vadītāja vai citu fizisku personu solidāru atbildību, ja šāda prasība – neatkarīgi no prasījuma veida – nav noteikta attiecībā ne pret viena cita veida kreditoriem ne Direktīvā 2009/101, ne Direktīvā 2012/30, nedz arī valsts tiesību normās, ar kurām transponē šos Kopienas tiesību aktus?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

27 Ar saviem jautājumiem kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīva 2009/101, it īpaši tās 2. un 6.–8. pants, kā arī Direktīva 2012/30, it īpaši tās 19. un 36. pants, tās lasot Hartas 20. un 21. panta gaismā, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tām darba ņēmējiem – akciju sabiedrības kreditoriem – saistībā ar viņu darba līgumu laušanu ir piešķirtas tiesības tajā pašā darba un sociālo lietu tiesā, kura ir kompetenta izskatīt viņu prasību par viņu darba samaksas prasījumu atzīšanu, celt prasību par šīs sabiedrības vadītāja atbildību par to, ka viņš nav sasaucis tās kopsapulci, kaut arī tā bija cietusi ievērojamus zaudējumus, lai panāktu, ka šis vadītājs tiek atzīts par solidāri atbildīgu par šiem darba samaksas prasījumiem.

28 Iesākumā jākonstatē, ka iesniedzējtiesā ir celta prasība par *Contimark* vadītāja atbildību par to, ka viņš nav sasaucis šīs sabiedrības kopsapulci, kaut arī tā bija cietusi ievērojamus zaudējumus, un šī prasība ir pamatota ar Likuma par sabiedrībām tiesību normām, tostarp tā 367. pantu, kas – atbilstoši lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ietvertajām norādēm – kreditoriem ļauj atsaukties uz šādu atbildību.

29 Šajā ziņā no Direktīvas 2009/101 preambulas 1. un 2. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir koordinēt valsts tiesību normas attiecībā uz akciju sabiedrību un sabiedrību ar ierobežotu atbildību atklātību, saistību, kuras tās uzņēmušās, spēkā esamību un sabiedrību atzīšanu par neesošām. Kas attiecas uz

Direktīvu 2012/30, tad atbilstoši tās preambulas 3. apsvērumam tā ir vērsta uz to, lai nodrošinātu līdzvērtīgu obligātās aizsardzības līmeni gan akciju sabiedrību akcionāriem, gan to kreditoriem. Šim nolūkam šajā direktīvā ir saskaņotas valsts tiesību normas, kas saistītas ar minēto sabiedrību veidošanu un to kapitāla saglabāšanu, palielināšanu vai samazināšanu (attiecībā uz Direktīvu 2012/30 skat. spriedumu, 2016. gada 19. jūlijs, *Kotnik* u.c., C-526/14, EU:C:2016:570, 86. punkts).

30 Kas attiecas uz šo direktīvu tiesību normām, uz kurām atsaucas iesniedzējtiesa, Direktīvas 2009/101 2., 6. un 7. pantā ir paredzēti dalībvalstu pienākumi attiecībā uz formalitātēm saistībā ar sabiedrību atklātību, bet tās 8. pants attiecas uz darbībām, kas veiktas dibināšanas procesa esošas sabiedrības vārdā. Turklāt šajās tiesību normās, tāpat kā citās šīs direktīvas tiesību normās, nav paredzēts ne pienākums sasaukt komercsabiedrības kopsapulci tad, ja tā ir cietusi ievērojamus zaudējumus, ne kreditoru tiesības šādā gadījumā celt prasību par vadītāja atbildību, nedz arī procesuālie noteikumi par to. Tādējādi tām acīmredzami trūkst jebkādas saiknes ar pamatlietas faktiem. Tas pats attiecas uz Direktīvas 2012/30 36. pantu, kurā reglamentētas vienīgi kreditoru tiesības iegūt nodrošinājumu parakstītā kapitāla samazināšanas gadījumā.

31 Kas attiecas uz Direktīvas 2012/30 19. pantu, tāpat kā citas šīs direktīvas tiesību normas, tas nereglamentē vadītāju atbildību un nenosaka īpašas prasības par tiesu jurisdikciju attiecībā uz to izskatīšanu. Taisnība, ka šajā pantā ir paredzēts pienākums sasaukt sabiedrības kopsapulci, ja parakstītajā kapitālā ir radušies ievērojami zaudējumi. Tomēr šajā pantā vienīgi ir noteikts šis pienākums, bet nav precizēti citi tā iedarbināšanas nosacījumi, piemēram, sabiedrības struktūra, kurai šis pienākums ir uzlikts. Bet galvenais, ka šajā pantā nav paredzētas sekas, kādas var būt šī pienākuma iespējamās neizpildes gadījumā.

32 Tādējādi Direktīvas 2012/30 19. pantā nav prasīts ne tas, lai tiktu paredzētas tiesības uz atlīdzību, kas varētu tikt vērstas pret akciju sabiedrības vadītāju, ne arī noteikums par viņa atbildības iestāšanās materiālo un procesuālo kārtību gadījumā, ja, neraugoties uz to, ka parakstītajā kapitālā radušies ievērojami zaudējumi, kopsapulce nav tikusi sasaukta.

33 Tādējādi jautājumu par to, vai un ar kādiem materiāliem, kā arī procesuālajiem nosacījumiem akciju sabiedrības kreditori, iespējams, var pret vadītāju celt prasību, lai panāktu viņiem nodarīto zaudējumu atlīdzināšanu, ja ievērojamu zaudējumu parakstītajā kapitālā rašanās gadījumā nav tikusi sasaukta kopsapulce, reglamentē valsts tiesības.

34 Tā kā Direktīvas 2012/30 19. pantā šajā ziņā nav paredzēti nekādi konkrēti pienākumi dalībvalstīm, situācija pamatlietā nevar tikt novērtēta, ņemot vērā Hartas tiesību normas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 10. jūlijs, *Julián Hernández* u.c., C-198/13, EU:C:2014:2055, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem jāatbild, ka Direktīva 2009/101, it īpaši tās 2. un 6.–8. pants, kā arī Direktīva 2012/30, it īpaši tās 19. un 36. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tām darba ņēmējiem – akciju sabiedrības kreditoriem – saistībā ar viņu darba līgumu laušanu nav piešķirtas tiesības tajā pašā darba un sociālo lietu tiesā, kura ir kompetenta izskatīt viņu prasību par viņu darba samaksas prasījumu atzīšanu, celt prasību par šīs sabiedrības vadītāja atbildību par to, ka viņš nav sasaucis tās kopsapulci, kaut arī tā bija cietusi ievērojamus zaudējumus, lai panāktu, ka šis vadītājs tiek atzīts par solidāri atbildīgu par šiem darba samaksas prasījumiem.

Par tiesāšanās izdevumiem

36 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīva 2009/101/EK par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām [EKL] 48. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses, it īpaši tās 2. un 6.–8. pants, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Direktīva 2012/30/ES par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko saistībā ar akciju sabiedrību veidošanu un to kapitāla saglabāšanu un mainīšanu dalībvalstis prasa no sabiedrībām [LESD] 54. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses, it īpaši tās 19. un 36. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tām darba ņēmējiem – akciju sabiedrības kreditoriem – saistībā ar viņu darba līgumu laušanu nav piešķirtas tiesības tajā pašā darba un sociālo lietu tiesā, kura ir kompetenta izskatīt viņu prasību par viņu darba samaksas prasījumu atzīšanu, celt prasību par šīs sabiedrības vadītāja atbildību par to, ka viņš nav sasaucis tās kopsapulci, kaut arī tā bija cietusi ievērojamus zaudējumus, lai panāktu, ka šis vadītājs tiek atzīts par solidāri atbildīgu par šiem darba samaksas prasījumiem.

[Paraksti]